

Гийом Мюсо

ХАРТИЕНОТО МОМИЧЕ

София, 2012

Преводът е направен по изданието:

GUILLAUME MUSSO
LA FILLE DE PAPIER
XO EDITIONS

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © XO Editions, 2010. All rights reserved

© Недка Капралова, превод, 2012
© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-118-0

ГИЙОМ МЮСО

Хартиеното момиче

Превод от френски
Недка Капралова

На моята майка

*За какво служат книгите, ако не връщат
към живота, ако не успяват
да ни накарат още по-жадно да пием от него?
Хенри Милър*

Пролог

Да се интересуваш от живота на писателя, защото харесваш книгата му, е все едно да се интересуваш от живота на патицата, защото обичаш пастет.

Маргарет Атууд

(„Ю Ес Ей Тудей“, 6 февруари 2008 г.)

„ТРИЛОГИЯТА НА АНГЕЛИТЕ“ ОЧАРОВА АМЕРИКА

НЕВЪЗМОЖНАТА ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ МЕЖДУ МЛАДА ЖЕНА И НЕЙНИЯ АНГЕЛ ПАЗИТЕЛ Е ЛИТЕРАТУРНИЯТ УСПЕХ НА ГОДИНАТА. РАЗКРИВАНЕ НА ЕДНО ЯВЛЕНИЕ.

Никой не го вярваше наистина в издателство „Дабълдей“. Издаден в едва 10 000 копия, първият роман на неизвестен автор на тридесет и три години – Том Бойд, – стана за няколко месеца един от най-големите бестселъри на годината. „Компанията на ангелите“ – първият том от сага, планирана като трилогия, остана в продължение на 28 седмици начело на класацията за най-добре продавани книги. Досега от него са пласирани над три милиона екземпляра само в Съединените щати, а в над четиридесет държави се подготвят преводи.

В един романтичен и фантастичен Лос Анджелис тече историята на невъзможната любов между Дилайла, млада студентка по медицина, и Рафаел – ангелът пазител, който бди над нея още от детството ѝ. Свръхестествена рамка е само претекст за поставянето на чувствителни проблеми като кръвосмешението, насилието, даряването на органи или лудостта. Подобно на „Хари Потър“ или „Здрач“, „Компанията на ангелите“ бързо завладя своята публика и ги обедини около една богата митология. Най-страстните читатели са истинска общност със свои собствени кодове и множество теории. Стотици сайтове са вече посветени на героите, създадени от Том Бойд. Дискретният автор е млад учител, родом от бедняшкия квартал „Макартър Парк“ в Лос Анджелис. Преди да познае успеха, Бойд преподавал литература на юноши от проблемни семейства в гимназията, която самият той е за-

вършил преди петнадесет години. След успеха на своя първи роман той се отказва от преподаването и подписва договор с „Дабълдей“ за две допълнителни книги и... два милиона долара.

* * *

(„Грамофон“, 1 юни 2008 г.)

ФРЕНСКАТА ПИАНИСТКА ОРОР ВАЛАНКУР ЛАУРЕАТ НА ПРЕСТИЖНАТА НАГРАДА „АЙВЪРИ ФИШЪР“

В събота тридесет и една годишната популярна пианистка Орор Валанкур спечели престижната награда „Айвъри Фишър“. Носещ 75 000 долара награда, този желан приз отличава всяка година един музикант за изключителния му принос в класическата музика. Родена в Париж на 7 юли 1977 г., Орор Валанкур е смятана за една от най-талантливите музикантки на своето поколение.

Суперзвезда на клавирните

Завършила „Къртис Инститют“ във Филадельфия, тя е забелязана още през 1997 г. от диригента на оркестъра Андре Гревен, който я кани да участва в турне под негово ръководство. Признание, което ѝ отваря вратите към международната кариера. Започва поредица от рецитали с най-големите оркестри, но през 2003 г. тя внезапно се оттегля от клавирната сцена, разочарована от елитаризма на класическата музикална система. Впуска се в двугодишна обиколка на света на мотор, която завършва сред езерата и скалите на природния парк Савай Мадхопур в Индия. Там тя прекарва няколко месеца.

През 2005 г. се установява в Манхатън и се връща към сцената и записите, като активно се включва и в защитата на околната среда. Тази ангажираност я поставя в нова медийна светлина и известността ѝ излиза извън сферата на меломаните.

Възползвайки се от външния си вид, Валанкур позира за много модни списания (бляскави снимки за „Венити Феър“, други, по-разголени, за „Спортс Илюстрейтид“) и става вдъхновителка на известна марка бельо. Подписва рекламни договори, които я правят най-богатата музикантка на планетата.

Нетипичен и оспорван творец

Въпреки младостта си, Валанкур отлично владее на пианото, но често я обвиняват в известна сухота, особено при интерпретирането на романтичния репертоар.

Отстоявайки своята независимост, тя се е превърнала в кошмар за организаторите на концерти: отказите в последния момент или звездните ѝ капризи са безчет.

Характерът ѝ се проявява и в личния живот. Валанкур заявява, че нищо не очаква от любовта и приема само случайните пориви, а завоеванията ѝ се множат. Шумните връзки със знаменитости я правят единствената класическа музикантка, присъстваща често в популярните списания, което не е нещо, което консервативните почитатели на пианото оценяват особено...

* * *

(„Лос Анджелис Таймс“, 26 юни 2008 г.)

АВТОРЪТ НА „ТРИЛОГИЯТА НА АНГЕЛИТЕ“ ДАРЯВА 500 000 ДОЛАРА НА УЧИЛИЩЕ В ЛОС АНДЖЕЛЕС

Докато вторият му роман – „Памет на ангел“ – се налага сред бестселърите, писателят Том Бойд направи дарение от половин милион долара на гимназията „Харвест“ в Лос Анджелис, съобщи директорът на учебното заведение. Намиращо се в бедняшкия квартал „Макартър Парк“, това е училището, в което е учил самият Бойд. Той дори е преподавал там литература, преди да се оттегли след успеха на своята първа книга. Авторът не пожела да потвърди информацията пред наш репортер. Немногословен към пресата, загадъчният романист пише третия том от своята сага.

(„Старс Нюз“, 24 август 2008 г.)

ХУБАВАТА ОРОР ОТНОВО СВОБОДНА!

Нещастие за едни е щастие за други. На тридесет и една години пианистката и топмодел наскоро скъса с приятеля си – испанския тенисист Хавиер Сантос, с когото имаше романтична връзка от няколко месеца. Наскоро стана ясно, че спортистът ще прекара с приятелите си от Барселона няколко заслужени почивни дни в Ибиса след успешното си представяне на „Ролан Гарос“ и на „Уимбълдън“. Що се отнася до вече бившата му изгора, тя не едва ли ще остане дълго сама...

(„Варайъти“, 4 септември 2008 г.)

Гийом
Мюсо

„ТРИЛОГИЯТА НА АНГЕЛИТЕ“ СКОРО ПО КИНАТА

„Колумбия Пикчърс“ закупи правата за киноадаптация по „Трилогията на ангелите“ – фантастично-романтичната сага на Том Бойд.

„Компанията на ангелите“ и „Памет на ангел“ са две познати заглавия за хиляди читатели, които вече четеха със затаен дъх страниците на първите два тома от трилогията. Снимките на адаптацията по първия том трябва да започнат съвсем скоро.

* * *

От: patricia.moore@speedaces.com

Тема: Излекуване

Дата: 12 септември 2008 г.

До: thomas.boyd2@gmail.com

Здравейте, г-н Бойд,

Отдавна исках да ви пиша. Казвам се Патрисиа, на 31 години съм и отглеждам сама двете си деца. Бях с мъжа, когото обичах, до последния му дъх. Той страдаше от неврологично заболяване, което постепенно му отне всички сили. Излязох от този период в живота ми по-смазана, отколкото ми се иска да призная. Нашата история беше толкова кратка... След драмата открих книгите ви.

Потърсих спасение в тях и намерих хармонията със себе си. Във вашите романи героите често имат шанса да са способни да променят съдбата, миналото и да поправят грешките. Аз се надявам само да имам възможността да обичам и да бъда обичана отново.

Благодаря ви, че ми помогнахте да се помиря с живота.

* * *

(„Пари Матен“, 12 октомври 2008 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР – ИСТИНСКИ ТАЛАНТ ИЛИ МЕДИЙНА ИЗМАМА

Обичайната гълпа около премиера се блъскаше вчера вечерта в Театър „Шан-з-Елизе“.

Предшествана от медийния си образ, младата и блестяща музикантка продължава да възбужда любопитството. В програмата беше включен „Императорският концерт“ на Бетовен, последван във втората част от „Импromptю“ на Шуберт. Привлекателно меню, но обещаното не се случи. Въпреки безупречната техника, концертът беше изпълнен без душа и без лирика. Без колебание: Ороп Валанкур е повече маркетингов продукт, отколкото свръхнадарената и гениална пианистка, представяна в телевизионните репортажи. Без грацията и ангелското си лице, тя щеше да бъде една обикновена пианистка, защото „явлението Валанкур“ не почива на нищо друго, освен на добре смазана машина, умело успяла да превърне една прилична интерпретаторка в звезда, пред която се прекланят. Най-тъжното във всичко това: нейната музикална незрялост не попречи на изцяло завладяната от образа ѝ публика да я аплодира горещо.

* * *

От: myra14.washington@hotmail.com

Тема: Книги не като другите

Дата: 22 октомври 2008 г.

До: thomas.boyd2@gmail.com

Здравейте, г-н Бойд,

Казвам се Мира и съм на 14 г. Аз съм „момиче от предградията“, както пишат във вестниците. Ходя на училище в „Макартър Парк“ и присъствах на лекцията ви в нашия клас. Никога не съм си представяла, че някой ден ще се интересувам от романи, но вашите ме развълнуваха. Спестявах, за да си купя втората ви книга, но понеже няхах достатъчно пари, прекарах дълги часове до щандовете на „Барнс енд Нобълс“, за да я препрочитам... Просто благодаря.

(TMZ.COM, 13 декември 2008 г.)

ОРОР И ТОМ ВЛЮБЕНИ НА КОНЦЕРТ НА „КИНГС ЪФ ЛИЪН“?

„Кингс ъф Лиън“ изнесоха в събота успешен концерт в лосанджелиския „Форум“. Сред тълпата, дошла да аплодира рокгрупата от Нашвил, бяха пианистката Орор Валанкур и писателят Том Бойд, които изглеждаха доста близки. Съчастнически погледи, думички, прошепнати на ухо, ръце около кръста... накратко, тези двамата са доста повече от приятели. Впрочем следващите снимки говорят сами по себе си. На вас оставяме да прецените...

* * *

(TMZ.COM, 3 януари 2009 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР И ТОМ БОЙД: ВЛЮБЕНИТЕ ТИЧАТ

Поддържане на форма или приключение за влюбени? Във всеки случай Орор Валанкур и Том Бойд тичаха дълго из все още заснежени ален на Сентръл Парк. [...]

* * *

(TMZ.COM, 18 март 2009 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР И ТОМ БОЙД ТЪРСЯТ АПАРТАМЕНТ В МАНХАТЪН

(„Ю Ес Ей Тудей“, 10 април 2009 г.)

НОВАТА КНИГА НА ТОМ БОЙД ЩЕ ИЗЛЕЗЕ ДО КРАЯ НА ГОДИНАТА

Вчера „Дабълдей“ оповестиха, че последната част от сагата на Том Бойд ще излезе следващата есен. Предстоят нови часове четене за феновете на писателя.

Озаглавена „Суматоха в небесата“, последната от „Трилогията на ангелите“ би трябвало да бъде една от големите сензации на годината.

(„Ентъртейнмънт Тудей“, 6 май 2009 г.)

ТОМ ТЪРСИ СЪВЪРШЕНИЯ ПРЪСТЕН ЗА ОРОП

Писателят остана три часа в „Тифани“ в Ню Йорк, за да търси съвършения пръстен за жената, с която е през последните няколко месеца.

Една продавачка разказва: „Изглеждаше много влюбен и загрижен да избере бижутото, което да направи щастлива неговата приятелка“.

* * *

От: svetlana.shaparova@hotmail.com

Тема: Спомен за една любов

Дата: 9 май 2009 г.

До: thomas.boyd2@gmail.com

Скъпи г-н Бойд,

Преди всичко ви моля да ме извините за правописните грешки. Аз съм рускиня и говоря лошо английски. Вашата книга ми беше подарена от мъж, когото обичах и когото бях срещнала в Париж. Давайки ми книгата ви, той просто ми каза: „Чети и ще разбереш“. Този мъж (казваше се Мартен) и аз днес вече не сме заедно, но вашата история ми припомня връзката, която ни свързваше и ме правеше толкова жизнена. Когато чета вашата книга, се чувствам добре. Казвам ви благодаря, ако четете това съобщение, и ви желая успех в личния живот.

Светлана

* * *

(ON1 !NE, 30 май 2009 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР И ТОМ БОЙД
СЕ КАРАТ В РЕСТОРАНТ

* * *

(ON1 !NE, 16 юни 2009 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР „ИЗНЕВЕРЯВА“ НА ТОМ БОЙД?

(TMZ.COM, 2 юли 2009 г.)

ОРОР ВАЛАНКУР И ТОМ БОЙД:
КРАЯТ НА ЕДНА ИСТОРИЯ

Известната пианистка, която от няколко месеца изживяваше красива любовна история с писателя Том Бойд, е била забелязана миналата седмица в компанията на Джеймс Булиари – барабанистът на рокгрупата „Сфинкс“.

* * *

Вече сигурно сте видели това видео... Дълго време то се задържа сред най-гледаните в „Ютюб“ и „Дейлимоушън“, събирайки купища коментари, повечето подигравателни, но все пак и доста състрадателни.

Мястото? Залата на „Роял Албърт Хол“ в Лондон. Събитието? „БиБиСи Промс“, един от най-известните в света фестивали за класическа музика, предаван пряко по БиБиСи.

В началото на видеозаписа се вижда Орор Валанкур, която излиза на сцената под бурните аплодисменти на хиляди почитатели на музиката, застанали прави в плътни редици под величествения викториански купол. Облечена в строга черна рокля и носеща дискретна перлена огърлица, тя поздравява оркестъра, сяда пред пианото и от клавишите мощно зазвучават първите акорди от Шуман.

През първите пет минути публиката е съсредоточена, понесена от музиката. В началото пламенно, постепенно изпълнението на Орор става по-свободно, леко като сън, докато...

... преминавайки през охраната, един мъж успява да се покати на сцената и се отправя към солистката.

– Орор!

Младата жена подскача и извиква.

Оркестърът спира изпълнението, а двама охранители изскачат, за да хванат натрапника и да го повалят на земята.

– Орор! – повтаря той.

Съзвела се от уплахата, пианистката става и с жест на ръката моли двамата бодигардове да освободят смутителя. След първоначалната уплаха, сега залата е потънала в напрегнато мълчание.

Мъжът се изправя, пъха отново ризата в панталоните си, за да си придаде подобие на приличен вид. Очите му блестят, зачервени от алкохол и недоспиване.

Не е нито терорист, нито фанатик.

Просто един влюбен мъж.

Просто един нещастен мъж.

Том се приближава до Орор и неумело заявява своята любов с малко налудничавата надежда, че това ще е достатъчно, за да съживи пламъка в погледа на тази, която продължава да обича.

Неспособна да скрие притеснението си и да понесе повече погледа му, младата жена го прекъсва:

– Всичко свърши, Том.

Нещастникът разтваря ръце като знак, че не разбира.

– Всичко свърши – повтаря тя шепнешком и свежда очи.

* * *

(„Лос Анджелис Дейли Нюз“, 10 септември 2009 г.)

СЪЗДАТЕЛЯТ НА „ТРИЛОГИЯТА НА АНГЕЛИТЕ“ ЗАДЪРЖАН ПИЯН

В петък вечерта авторът на бестселъри Том Бойд беше задържан за шофиране в пияно състояние. Той карал със 150 км/ч на път с ограничение на скоростта до 70 км/ч.

Вместо да се стресне, Бойд се държал нагло с полицейските служители, като ги заплашвал да разруши кариерата им. Той бил задържан, а според властите в кръвта му имало над 1,6 г алкохол при 0,8 разрешени в Калифорния.

Освободен няколко часа по-късно, той се извинил в изявление, разпространено от неговия агент Майло Ломбардо: „Държах се като последния идиот, поведението ми беше безотговорно и можеше да застраши не само моя, но и живота на други хора.“

* * *

(„Пъблишър Уикли“, 20 октомври 2009 г.)

ИЗЛИЗАНЕТО НА ПОСЛЕДНИЯ ТОМ ОТ „ТРИЛОГИЯТА НА АНГЕЛИТЕ“ ЗАБАВЕНО

„Дабълдей“ оповестиха, че излизането на романа на Том Бойд се отлага за следващото лято. Читателите ще трябва да потърпят още осем месеца, за да прочетат развързката на успешната сага.

Вероятно причината за закъснението са неотдавнашните любовни проблеми на автора, които са го пото потопили в дълбока депресия.

Версията бе отхвърлена от неговия агент Майло Ломбардо: „Том в никакъв случай няма проблем с писането, той работи всеки ден, за да даде на своите читатели възможно най-доброто и всеки трябва да разбере това.“

Почитателите му обаче не можаха да приемат леко това: само за седмица офисите на издателството бяха затрупани от протестни писма. Беше създадена онлайн петиция, която приканваше Том Бойд да спази ангажиментите си!

* * *

От: yunjiribuym@yahoo.com

Тема: Съобщение от Южна Корея

Дата: 21 декември 2009 г.

До: thomas.boyd2@gmail.com

Драги г-н Бойд,

Няма да Ви разказвам живота си. Само ще споделя с вас, че наскоро прекарах известно време в психиатрична клиника заради дълбока депресия. На няколко пъти се опитвах да сложа край на живота си. По време на този престой една медицинска сестра ме убеди да зачета една от вашите книги. Вече ви познавах:

трудно е да не забележиш кориците на вашите романи в метрото, в автобусите или на терасите на кафенетата. Мислех си, че вашите истории не са написани за мен. Лъжех се. Разбира се, животът не е като в книгите, но във вашите сюжети и персонажи намерих онази малка искрица, без която вече щях да съм нищо.

Поднасям ви цялата си признателност.

Юнджин Буим

* * *

(ON1 !NE, 23 декември 2009 г.)

ПИСАТЕЛЯТ ТОМ БОЙД ЗАДЪРЖАН В ПАРИЖ

Авторът на бестселъри е бил задържан на летище „Шарл дьо Гол“ миналия понеделник, след като се сбил със сервитьор, който отказвал да го обслужи заради видимо пияното му състояние. След разследването прокурорът е насрочил делото му пред изправителния съд в „Бобини“ за края на януари. Бойд ще бъде съден за умишлено насилие, обида и побой.

* * *

От: **mirka.bregovic@gmail.com**

Тема: Вашата най-вярна читателка в Сърбия!

Дата: 25 декември 2009 г.

До: **thomas.boyd2@gmail.com**

Скъпи г-н Бойд.

За пръв се обръщам към някого, когото познавам само чрез написаното от него!

Аз съм учителка по литература в едно малко село в Южна Сърбия, където няма нито библиотека, нито книжарница. Позволете ми днес, на 25 декември, да ви пожелаая честита Коледа. Над снежните поля се спуска мрак. Надявам се един ден да посетите нашата страна, а защо не и моето село Рикановица!

Благодаря за всички тези мечти.

Приятелски поздрав,

Мирка.

ПС: Държа също така да ви кажа, че не вярвам и на една дума от това, което пишат във вестниците и в интернет за личния ви живот.

* * *

(„Ню Йорк Поуст“, 2 март 2010 г.)

ТОМ БОЙД СЕРИОЗНО ЗАСТРАШЕН?

Миналата вечер в 23 часа при неизвестни засега обстоятелства известният автор повишил тон на клиент на „Фрийзи“, богаташки бар в „Бевърли Хилс“. Спорът между двамата мъже прерастнал в скарване. Полицията пристигнала бързо на мястото и задържала младия писател, след като намерила у него 10 г метадон на прах. Обвинен в притежание на дрога, той е пуснат условно на свобода, но скоро ще бъде призован пред Върховния съд на Лос Анджелис. Обзалагаме се, че този път ще му трябва наистина добър адвокат, за да избегне затвора...

* * *

От: **eddy93@free.fr**

Тема: един свестен

Дата: 3 март 2010 г.

До: **thomas.boyd2@gmail.com**

Да се представя: казвам се Еди, на 19 години съм и се подготвям за изпитите, за да взема свидетелство за сладкар в „Стен“, предградие на Париж. Напълно провалих гимназиалното си образование заради лоши приятели и пристрастяване към хашиша.

Но от една година едно страхотно момиче влезе в живота ми и за да не я изгубя, реших да престана да се правя на идиот. Започнах отново да уча и с нея не само научавам, но и разбирам. Между книгите, които тя ме кара да чета, вашите са ми любими: помагат ми ме да покажа най-доброто от себе си.

Сега с нетърпение чакам следващата ви история. Не ми харесва това, което медиите разправят за вас. Във вашите романи любимите ми персонажи са именно тези, които умеят да остават верни на ценностите си. Така че, ако има нещо вярно във всичко това, внимавайте за себе си, г-н Бойд. Не се погубвайте в алкохола или в тъпата дрога.

И не се превръщайте – и вие – в гаден тъпанар...

С цялото ми уважение, Еди

Къщата на океана

Случва се жена да срещне изпаднал мъж и да реши да го изправи на крака. Понякога успява. Случва се жена да срещне усял мъж и да реши да го съсипе. Успява – винаги.

Чезаре Павезе

– Том, отвори ми!

Викът се изгуби във вятъра и остана без отговор.

– Том! Аз съм, Майло. Знам, че си тук. Излез от дупката си, по дяволите!

Малибу,
окръг Лос Анджелес, Калифорния,
къща на плажа

Вече повече от пет минути Майло Ломбардо не преставаше да блъска по дървените капаци на терасата на най-добрия си приятел.

– Том! Отвори или ще разбия вратата! Знаеш, че съм способен да го направя!

С хубавата си риза, добре ушития костюм и слънчевите очила на носа, лицето на Майло изглеждаше като в лошите му дни.

Отначало си беше помислил, че времето ще излекува раните на Том, но вместо да отмине, кризата, която преживяваше, се влошаваше. През последните шест месеца писателят изобщо не беше излизал от дома си, предпочиташе да се барикадира в златния си затвор и не отговаряше нито на звъна на мобилния си телефон, нито на този на интерфона.

– Още веднъж те моля, Том, пусни ме да вляза!

Гийом
Мюсо

Всяка вечер Майло идваше да тропа на вратата на луксозната резиденция, но единствената реакция, която получаваше, бяха обидите от съседите и неизбежната намеса на патрулиращите полицаи, които бдяха над спокойствието на свръхбогатите обитатели в тази част на „Малибу Колъни“.

Този път обаче нещата не търпяха отлагане – трябваше да действа, преди да е станало твърде късно.

– Много добре, ти го пожела! – заплаши той, като свали сакото си и взе титаниевия кози крак, който му беше намерила Керъл, тяхна приятелка от детинство, понастоящем работеща като детектив в полицейското управление на Лос Анджелис.

Майло погледна назад. Плажът от фин пясък дремеше под златното слънце на започващата есен. Притиснати като сардини, луксозните вили се простираха по протежение на брега с лице към морето, обединени от едно и също желание да забранят достъпа до брега за натрапниците. Много бизнесмени и звезди от медийния и шоубизнеса бяха избрали това място за свой дом, сред които кинозвездите Том Ханкс, Шон Пен, Ди Каприо, Дженифър Анистън...

Заслепен от светлината, Майло присви очи. На петдесетина метра дежурният спасител, същи Адонис по бански, застана пред повдигнатата на колчета кабина, зяпаше с бинокъл силуетите на сърфистките, които се радваха на мощните вълни на Тихия океан.

Преценявайки, че теренът е свободен, Майло се захвана за работа. Пъхна извития край на металния лост в един процеп на дограмата и натисна с всички сили така, че дървените летви на капака се разхвърчаха на парчета.

„Има ли човек правото да предпазва приятелите си от самите тях?“ – запита се той, докато влизаше в къщата.

Това угризение не продължи и миг – освен Керъл, Майло винаги беше имал само един-единствен приятел в този свят и беше решен да опита всичко, за да го накара да забрави мъката си и да му върне вкуса към живота.

* * *

– Том?

Потънал в полумрак, приземният етаж беше застинал по-дозрително, а наоколо миризмата на мухъл и на спарено се бореха за превес. Тонове мръсни чинии затрупваха мивката в кухнята, а холът беше опустошен като след обир – преобърнати мебели, разхвърляни по пода дрехи, счупени чинии и чаши. Майло прекрачи кутиите от пица, опаковките от китайска храна, трупове на бирени бутилки и отвори всички прозорци, за да прогони тъмнината и да проветри стаите.

Г-образната къща се състоеше от две нива и подземен басейн. Въпреки безпорядъка, от нея се излъчваше спокойна атмосфера, благодарение на мебелите от клен, светлия паркет и обилната естествена светлина. Едновременно винтидж и дизайнерско, вътрешното оформление редуваше модерни мебели с традиционни, типични за времето, когато Малибу беше просто плаж за сърфисти, а не златно свърталище за милиардери.

Свит като ембрион на канапето си, видът на Том предизвикваше страх – рошав, изпит, лицето му обрасло с брада ала Робинзон Крузо, той не приличаше на обработените снимки от задните корици на романите му.

– Изправи се – извика Майло.

Приблужи се до канапето. Купчина смачкани или сгънати рецепти затрупваше ниската масичка: до една бяха издадени от д-р София Шнабел, „психиатърката на звездите“, чийто кабинет в „Бевърли Хилс“ снабдяваше голяма част от местния хайлайф с повече или по-малко законни психотропни вещества.

– Том, събуди се! – извика Майло, като коленичи до приятеля си.

Недоверчиво разгледа етикетите на шишенцата с лекарства, разпилени по пода и по масата: „Викодин“, „Валиум“, „Ксанакс“, „Золофт“, „Стилнокс“. Адска смес от болкоуспокояващи, успокоителни, антидепресанти и приспивателни. Фаталният коктейл на XXI век.

– Мамка му!

Обзет от паника и от страх, той сграбчи Том за раменете, за да го събуди от изкуствения му сън.

Разтърсен здраво, накрая писателят отвори очи:

– Какво търсиш тук? – измърмори той.

2

Двама приятели

Изричах безкрайни литании, каквито човек повтаря, когато иска да помогне на разбито сърце, но думите с нищо не помагат. [...] Нищо от това, което можеш да кажеш, никога няма да направи щастлив този, който се чувства на дъното на нещастието, защото е изгубил жената, която обича.

Ричард Браутиган

– Какво търсиш тук? – измърморих аз.

– Тревожа се, Том! Станаха месеци, откакто стоиш затворен в тази къща и си съсипваш живота с успокоителни.

– Това си е мой проблем! – заявих аз, докато ставах.

– Не, Том, твоите проблеми са мои проблеми. Мисля, че това е приятелството, нали?

Седнал на канапето, покрил лицето си ръце, повдигнах рамене донякъде от срам, донякъде от отчаяние.

– Във всеки случай не разчитай на мен да оставя някаква жена да те доведе до такова състояние!

– Не си ми баща! – отговорих, ставайки трудно.

Зави ми се свят и се подпрях на облегалката на канапето.

– Вярно е, но ако Керъл и аз не сме тук, за да ти помогнем, кой ще го направи?

Обърнах му гръб, без да се опитвам да отговоря. Все още по гащи, прекосих стаята и отидох до кухнята да си наляя вода. Майло тръгна след мен, взе един чувал за боклук и отвори хладилника ми, за да го разчисти.

– Освен ако нямаш намерение да се самоубиеш с развалено кисело мляко, бих те посъветвал да разкараш тези неща – каза той, докато душеше едно бурканче със съмнителна миризма.

– Не те карам да го ядеш.

– А това грозде... Обама беше ли президент, когато го купи?

После се зае да сложи известен ред в дневната, като събираше най-едриите боклуци, опаковки и празни бутилки.

– Това защо го пазиш? – попита той като сочеше една дигитална фоторамка, в която се редуваха снимки на Ороп.

– Защото съм си ВКЪЩИ, а ВКЪЩИ нямам на кого да давам сметка.

– Може би, но това момиче те разби на хиляди парчета. Не смяташ ли, че вече е време да я свалиш от пиедестала ѝ?

– Слушай, Майло, ти никога не си харесвал Ороп...

– Вярно е, никак не я харесвах. И за да ти кажа всичко, винаги съм знаел, че в края на краищата тя ще те изостави.

– Така ли? И мога ли да знам защо?

От устата му жлъчно излязоха думи, които дълго време беше таил в душата си:

– Защото Ороп не е като нас! Защото ни презира! Защото е родена със сребърна лъжичка в устата. Защото за нея животът винаги е бил игра, докато за нас винаги е бил борба...

– Де да беше толкова просто... Ти не я познаваш!

– Престани да я възхваляваш! Погледни какво ти причини!

– Сигурно е, че на теб няма да ти се случи! Като оставим настрана твоите мацки, любовта никога не е имала място в живота ти!

Без да го искаме нарочно, тонът се беше повишил и сега всяка реплика отекваше като плесница.

– Това, което изпитваш, няма нищо общо с любовта! – ядоса се Майло. – Това е друго – това е концентрат от страдание и разрушителна страст.

– Аз поне поемам рискове. Докато ти...

– Аз ли не поемам рискове? Скочих с парашут от върха на „Емпайър Стейт Билдинг“! Видеоот обиколки нета...

– И това какво ти донесе, освен яката глоба?

Сякаш нищо не беше чул, Майло продължи да изброява:

– Прекосих със ски Кордилера Бланка в Перу.

Спуснах се с парапланер от Еверест, един от малцината съм, които са изкачили К2...

– Като е за игра на камикадзе, вярно е, много си силен. Но аз ти говоря за риска да обичаш. И този риск ти никога не си го поемал, дори и с...

– ПРЕСТАНИ! – изкрещя той яростно, като ме сграбчи за яката на фланелката, за да ми попречи да довърша изречението.

Остана така няколко секунди със свити юмруци и лош поглед, докато осъзнае положението – беше дошъл да ми помогне, а ето че за малко не ми заби един юмрук в лицето...

– Съжалявам – каза той, укротявайки порива си.

Повдигнах рамене и излязох на просторната тераса с изглед към океана. Скрита от погледите, къщата разполагаше с пряк излаз на плажа по стълба с наредени керамични саксии – от тях преливаха умиращи цветя, които от месеци не бях имал сили да поляя.

Избрах едни стари очила „Рей Бан“, забравени върху масата от явайско тиково дърво, за да се предпазя от светлината, после се отпуснах на моя люлеещ се стол.

След като се повъртя в кухнята, Майло дойде при мен с две чаши кафе и ми подаде едната.

– Добре, преставаме с тия детинщини и говорим сериозно! – предложи той и седна на масата.

С поглед, зареян неизвестно къде, не оказвах никакъв отпор. В този момент желях само едно – да ми разкаже възможно най-бързо това, за което беше дошъл, и да си отиде, за да мога да повърна мъката си в някой леген, преди да взема една шепа хапчета, които да ме катапултират далеч от действителността.

– От колко време се познаваме, Том? Двадесет и пет години?

– Почти – отвърнах, отпивайки глътка кафе.

– Още от юношеските ни години ти винаги си бил гласът на разума – започна Майло. – Ти ми попречи да направя не малко глупости. Ако не беше ти, отдавна щях да съм в затвора и може би дори щях да съм мъртъв. Ако не беше ти, Керъл никога нямаше да стане ченге. Ако не беше ти, нямаше да мога да купя къща на майка ми. С една дума, знам, че ти дължа всичко.

Притеснен, пометох тези аргументи с едно махване на ръка:

– Ако си дошъл да ми ги бръщолевиш такива...

– Това не са бръщолевения! Устояхме на всичко, Том – на дрогата, на насилието, на престъпниците, на скапаното детство...

Този път аргументът попадна точно в целта и ме накара да потрепера. Независимо от успеха и издигането в обществото, една част от мен все още беше на петнадесет години и никога не беше напускала квартала „Макартър Парк“, нито неговите дилъри, нито отрепките му, нито стълбищата, по които се надпреварваха викове – нито страха, който беше навсякъде.

Обърнах глава и погледът ми се изгуби към океана. Водата беше прозрачна и блестеше в хиляди нюанси от тюркоазено до тъмносино. Само няколко вълни, хармонични и постоянни, оживяваха Тихия океан. Покой, който контрастираше с врявата от нашите юношески години.

– Чисти сме – продължи Майло. – Спечелихме си кинтите почтено. Под якетата си не носим пушки. По ризите ни няма капки кръв, няма и следа от кокаин по банкнотите ни...

– Не виждам много ясно връзката с...

– Имаме всичко, за да бъдем щастливи, Том! Здраве, младост, работа, която обичаме. Не можеш да съсипеш всичко заради една жена. Прекалено е тъпо. Тя не го заслужава. Запази си мъката за деня, когато истинското нещастие ще почука на вратата ни.

– Ороп беше жената на моя живот! Не можеш ли да го разбереш? Не можеш ли да изпиташ уважение към мъката ми?

Майло въздъхна:

– Искаш ли да ти кажа – ако наистина беше жената на твоя живот, днес тя щеше да бъде тук с теб, за да ти попречи да затънеш в този разрушителен делириум.

Изпи на един дъх кафето си, после отбеляза:

– Ти направи всичко, за да я върнеш. Умолява я, опита се да я накараш да ревнува, после се унижи пред цялата Земя. Свършено е – тя няма да се върне. Тя обърна страницата и ти ще направиш добре да сториш същото.

– Не успявам да го направя – признах си.

Той като че ли размисли за момент и на лицето му се изписа едно едновременно загрижено и загадъчно изражение.

- Всъщност, струва ми се, че просто нямаш избор.
- Как така?
- Вземи си душ и се облечи.
- Къде ще ходим?
- Да хапнем телешки котлет в „Спаго“.
- Не съм много гладен.
- Не те водя там заради храната.
- А за какво тогава?
- За ободряването, от което ще се нуждаеш, когато ти кажа това, което искам да ти призная.

Опустошеният мъж

*Не, Джеф, ти не си сам
и престани да плачеш така пред всички,
защото една застаряваща,
защото една изкуствена блондинка
те остави да паднеш. [...]*

*Знам, че сърцето ти е изпълнено с мъка,
но трябва да се съвземеш, Джеф.*

Жак Брел

– Защо пред къщата ми е паркиран танк? – попитах, сочейки импозантната спортна кола, чиито чудовищни гуми смазваха тротоара на „Колъни Роуд“.

– Това не е танк – отговори Майло засегнат. – Това е „Бугати Вейрон“, модел „Черна Кръв“, един от най-мощните болиди на света.

**Малибу,
слънце в ранния следобед,
шум от вятъра в дърветата**

– Купил си още една нова кола? Ти колекционираш ли ги или какво?

– Не ти говоря за кола, драги. Говоря ти за произведение на изкуството.

– Аз наричам това клопки за пръдли. Има ли наистина момичета, при които тоя номер с колата наистина да върви?

– Ако си мислиш, че се нуждаеш от това, за да свалям мадами!

На лицето ми се изписа съмнение. Така и не разбрах възторга на моя пол пред разни купета, роудстъри и кабриолети...

– Хайде, ела да видиш звяра! – предложи Майло с блеснал поглед.

За да не разочаровам приятеля ми, се насилих да обиколя колата със собственика ѝ. С прибрана форма, овална и издължена, бугатито приличаше на пашкул, от който няколко израсътка проблясваха на слънцето и контрастираха с каросерията, черна като нощ: хромиран радиатор, метални странични огледала, блестящи джанти, от които се показваше огненосиньото на дисковите спирачки.

– Искаш ли да хвърлиш един поглед на мотора?

– Направо си умирам – въздъгнах.

– Знаеш ли, че е произведена само в петнадесет броя за целия свят?

– Не, но съм очарован да го науча.

– Освен това, вдига 100 км/ч за малко повече от две секунди. И може да достигне до 400 км/ч.

– Много полезна във времето на скъпия петрол, радарите на всеки сто метра и екологията!

Този път Майло не скри разочарованието си:

– Ти си просто едно мрънкало, Том, абсолютно неспособен си да оцениш лекотата и удоволствията на живота.

– Трябва да има един такъв, за равновесие, в нашия дует – предположих. – И понеже ти вече беше избрал другата роля, аз взех тази, която оставаше.

– Хайде, качвай се.

– Може ли да карам.

– Не.

– Защо?

– Много добре знаеш, че книжката ти е отнета...

* * *

Болиндът излезе от сенчестите алеи на „Малибу Кольни“ и пое по „Пасифик Коуст Хайуей“ покрай океана. Колата прилепваше добре на пътя. В салона ѝ, целият в патинирана кожа с оранжеви отблясъци, имаше нещо топло. Чувствах се защи-

тен в тази позлатена кутия за бижута и затворих очи, люлян от старото соул парче на Отис Рединг, което звучеше от радиото.

Добре знаех, че това спокойствие, привидно и крехко, се дължеше единствено на капсулите успокоително, които се стопиха под езика ми след душа, но миговете на затишие бяха толкова редки, че се бях научил да ги ценя.

Откакто Орор ме беше напуснала, някакъв рак разяждаше сърцето ми, настанявайки се в него трайно като плъх в шкафа. Канибалска и плътоядна, мъката ме беше разкъсала до такава степен, че ме беше изпразнила от всякаква емоция и всякакво желание. През първите седмици страхът от депресията ме беше държал буден, принуждавайки ме да се боря до краен предел с унието и горчивината. Но и страхът ме беше напуснал, а с него и достойнството и простото желание да запазя приличие. Тази вътрешна проказа ме беше разяждала непрестанно, размивайки цветовете на живота, изсмуквайки всякакви живителни сили, угасвайки всякаква искра. При най-малкото желание да поема отново контрола на моя живот язвата се превръщаше в пепелянка, която при всяко ухапване ми вливаше доза отрова, която пагубно се просмукваше в мозъка ми под формата на мъчителни спомени: потръпването на кожата на Орор, мирисът ѝ на пясък, трепкането на клепачите ѝ, златните проблясъци в очите ѝ...

После спомените изгубиха остротата си. Колкото повече се тъпчех с лекарства, толкова повече всичко се размиваше. Оставих се на теченето, прекарвах дните си легнал на канапето, затворен в мрака, обгърнат от някаква химическа ризница, потънал в някакъв тежък „ксанасън“, който в лошите дни завършваше с кошмари, населени с гризачи с остри муцуни и грапави опашки, от които се събуждах плувнал в пот, скован и треперещ, обзет от едно-единствено желание – отново да избягам от действителността с нова доза антидепресанти, още по-съсипваща от предишната.

В тази мъгла като в кома дните и месеците се бяха изнизали, без да си давам сметка, лишени от смисъл и съдържание. И действителността беше тук: мъката ми беше все така тежка и от една година не бях написал и ред. Мозъкът ми беше вцепенен. Думите бяха избягали от мен, желанието ме беше напуснало, въображението ми се беше пресушило.

Гийом
Мюсо

При плажа на Санта Моника Майло пое по магистрала 10 в посока Сакраменто.

– Видя ли бейзболните резултати? – попита той с обигран тон, подавайки ми айфона си, включен на някакъв спортен сайт. – „Ейнджълс“ биха „Янкис“!

Хвърлих един разсеян поглед към екрана.

– Майло?

– Да?

– Гледай пътя, не мен.

Знаех, че нещастията ми смущаваха моя приятел, като го изправяха пред нещо, което му беше трудно да разбере: моето умствено буксуване и онази част неравновесие, която всички носим в себе си, а той си мислеше погрешно, че аз съм предпазен от нея.

Завихме надясно, за да се изкачим към „Уестууд“. Влизаме в Златния триъгълник на Лос Анджелес. Както някои бяха отбелязали, в този квартал нямаше нито болница, нито гробище. Само безупречно чисти улици с магазини с непостижими цени, в които трябваше да си запишеш час като при лекар. От демографска гледна точка никой не се раждаше и не умираше в „Бевърли Хилс“...

– Надявам се, че си гладен – каза Майло, завивайки рязко по „Кенън Драйв“.

Той закова на място бугатито пред шикозен ресторант.

След като подаде ключовете на момчето, което паркира колите, Майло влезе пред мен с уверена стъпка в заведението.

Някогашното лошо момче от „Макартър Парк“ изживяваше като социален реванш възможността да може да обядва в „Спаго“ без резервация, докато всички останали просто-смъртни трябваше да си направят резервация три седмици по-рано.

Салонният управител ни отведе в изискана градина, където най-добрите маси бяха запазени за знаменитостите от деловия свят и шоубизнеса. Майло ми направи дискретен знак, докато сядаше – на няколко метра от нас Джек Никълсън и Майкъл Дъглас довършваха джестива си, а на друга маса актрисата от един ситком, подхранвала нашите юношески фантазии, дъвчеше лист от маруля.

Седнах, безразличен към този „престижен“ антураж. През последните две години моето издигане в холивудската мечта ми беше позволило да се доближа до някои от старите ми идоли. Обикаляйки частните празненства в клубове или във вили, големи като дворци, можах да разговарям с актьори, певци и писатели, които ме караха да мечтая, когато бях по-млад. Но тези срещи се бяха сблъскали със стената на разрушените илюзии и разочарованието. По-добре беше да не познаваш всички кулиси на фабриката за мечти. В истинския живот героите от моето юношество често се оказваха извратени типове, впуснати в методичен лов, в който хващаха момичета-жертви, които консумираха и захвърляха почти веднага, щом задоволяха глада си, преди да се устремят към по-свежо месо. Също толкова тъжно: някои актриси, които на екрана бяха изпълнени с очарование и интелект, всъщност се люшकाха между кокаин, анорексия, ботокс и липосукция.

Но какво право имах да ги съдя? Не се ли бях превърнал и аз в един от онези типове, които ненавиждах? Жертва на същото изолиране, на същата пристрастеност към червените вина и на същия непостоянен егоцентризъм, които в моменти на просветление водят до отвращение от себе си.

– Наслаждавай се! – възторжено каза Майло, посочвайки предаятията, които ни донесоха заедно с нашите аперитиви.

Вкусвах с върха на устните филийката хляб, покрита с тънък резен шарено, меко месо.

– Това е телешко от Кобе – обясни той. – Знаеш ли, в Япония ги мариноват в саке, за да може мазнината да пропие навсякъде.

Смръщих вежди. Той продължи:

– За да ги поглезят, смесват храната им с бира, а за да ги накарат да се отпуснат, им пускат силно класическа музика. Възможно е стекът в чинията ти да е слушал концертите на Орор. И може би дори се е влюбил в тях. Както виждаш, имате нещо общо!

Знаех много добре, че прави всичко възможно, за да ме накара да се отпусна, но дори чувството за хумор ме беше напуснало.

– Майло, започвам да се уморявам тук. Ще ми обясниш ли какво толкова важно искаше да ми кажеш?

Той погълна още една филийка, без дори да даде време на месото да погали небцето му, после извади от чантата си миниатюрен лаптоп и го отвори на масата.

– Добре, сега вече имай предвид, че говори не твоят приятел, а агентът ти.

Това беше неговата формула, с която започваше всяко събиране, на което се смяташе, че говорим по работа. Майло беше движещата сила на нашето малко предприятие. С телефон, залепен за ухото, той живееше със сто километра в час, в постоянна връзка с издателите, чуждестранните агенти и журналистите, в постоянно дебнене на някоя добра идея, за да направи известни книгите на единствения си клиент – мен. Не зная как беше убедил „Дабълдей“ да публикува първия ми роман. В жестокия свят на книгоиздаването той беше усвоил занаята си в движение, без специално образование и подготовка, за да стане един от най-добрите просто защото вярваше в мен повече, отколкото самият аз вярвах в себе си.

Винаги си беше въобразявал, че ми дължи всичко, но аз знаех, че – напротив – той ме беше превърнал в звезда, като направи така, че още с първата ми книга да вляза в магическия свят на авторите на бестселъри. След първия успех бях получил предложения от най-реномираните литературни агенти, но отклоних всичките.

Защото освен че беше мой приятел, Майло притежаваше едно рядко качество, което поставях над всичко останало – лоялността.

Или поне така си мислех, преди да чуя признанията му в този ден.

ВЪТРЕШНИЯТ СВЯТ

*Толкова изпразнен от надежда е външният свят, че
вътрешният ми е дважд по-скъп.*

Емили Бронте

– Да започнем с добрите новини – продажбите на първите два тома са все така отлични.

Майло обърна екрана на компютъра към мен: червени и зелени криви се устремяваха към тавана на графиката.

– Международният пазар пое вълната от американския и „Трилогията на ангелите“ е на път да се превърне в истинско световно явление. Само за шест месеца си получил повече от петдесет хиляди имейла от читатели! Даваш ли си сметка?

Обърнах глава и повдигнах очи. За нищо не си давах сметка. Облаци от пара се губеха в замърсения въздух на Лос Анджелис. Орор ми липсваше. За какво ми беше този успех, след като няхах с кого да го споделя?

– Друга добра новина: снимките на филма започват другия месец. Кира Найтли и Ейдриан Броуди са потвърдили съгласието си и баровците от „Колумбия“ са във възторг. Вече са ангажирали главния художник на декорите на „Хари Потър“ и се надяват да излезе следващия юли в над три хиляди кина. Присъствах на няколко кастинга: беше страхотно. Трябваше да дойдеш...

Докато една сервитьорка ни носеше ястията, които бяхме поръчали – талиатели с рак за него и омлет с пачи крак за мен, – телефонът на Майло започна да вибрира на масата.

Той погледна към номера, който се изписваше, сбръчка вежди и за миг се поколеба, преди да го взе-

ме, после стана от масата, отдалечи се към верандата, която свързваше по дължина вътрешния двор с останалата част от ресторанта.

Разговорът не продължи дълго. До мен достигаха откъслечни думи, накъсани от шума в салона. Разбихах, че беше оживен, изпъстрен с взаимни упреци и споменаване на проблеми, които не разбихах.

– Бяха от „Дабълдей“ – обясни ми Майло, когато отново се върна да седне. – Обадох се относно едно от нещата, за които ти говорих преди малко. Нищо чак толкова сериозно, просто проблем с отпечатването на луксозното издание на романа ти.

Държех на това издание, което исках да стане изискано: готическа корица от изкуствена кожа, акварелни рисунки на главните герои, неиздавани досега предговор и послеслов.

– Какъв е проблемът?

– За да отговорят на търсенето, са подготвили тиража много набързо. Печатарите са били под напрежение и нещо се объркало. Резултат: имат сто хиляди дефектни екземпляра. Те ще ги оправят, обаче досадното е, че известна част вече са били доставени в книжарниците. Ще прашат писма, за да ги върнат обратно.

Извади от чантата си един екземпляр и ми го подаде. Дори и при разсеяно прелистване лошият печат беше очевиден – от петстотинте страници на романа само половината бяха отпечатани. Историята прекъсваше рязко на страница 266 с едно изречение, самото то недовършено:

Били изтри очите си, почернели от размазаната спирала.

– Моля те, Джак, не си отивай така.

Но мъжът вече беше облякъл палтото си. Той отвори вратата, без дори да погледне към любовницата си.

– Умолявам те! – извика тя, падайки

И това беше всичко, дори точка нямаше. Книгата свършваше с „падайки“, последвано от над двеста бели страници.

Тъй като знаех романите си наизуст, като стихотворение, никак не ми беше трудно да си спомня цялото изречение: „Умолявам те! – извика тя, падайки в краката му.“